

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 14C/236/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116216923
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8116216923.6

Uznesenie

Okresný súd Prešov v právnej veci žalobcu: PK AUTO spol. s.r.o., IČO: 31733174, so sídlom Duklianska 23, 080 01 Prešov, právne zastúpený: Vojčík & Partners s.r.o., IČO: Rázusova 13, 040 01 Košice, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX/XXX, XXX XX C., právne zastúpený: JUDr. Martina Kožárová Jenčová, IČO: 42086698, so sídlom Slovenská 69, 080 01 Prešov, o zaplatenie 12.623,88 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Konanie zastavuje.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu I. inštancie o výške týchto trov.

odôvodnenie:

1. Žalobou došlou súdu dňa 22.08.2016 sa žalobca domáhal na žalovanom zaplatenia sumy 12.623,88 € spolu s príslušenstvom spočívajúcim v úrokoch z omeškania.

1.1. Žalobca v žalobe uviedol, že žalobca a žalovaný uzatvorili kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol predaj motorového vozidla žalovanému. Žalovaný sa domáhal svojich nárokov z titulu údajných väd predmetného vozidla. Nakoľko žalobca odmietal a neuznal nárok žalovaného, žalovaný inicioval konanie proti žalobcovi na Okresnom súde Prešov sp. zn. 29C/156/2008 zo dňa 25.06.2010 o vrátenie kúpnej ceny oproti vráteniu motorového vozidla, resp. výmenu za bezvadné vozidlo.

1.2. Okresný súd Prešov tejto žalobe (teraz) žalovaného vyhovel. Krajský súd Prešov rozsudkom zo dňa 13.12.2010, č.k. 1Co/121/2010 – 366 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov. Na základe vyššie uvedených súdnych rozhodnutí došlo k vzájomnému plneniu medzi žalobcom a žalovaným.

Jednalo sa o nasledovné plnenia:

- žalobca vrátil celú výšku uhradenej kúpnej ceny žalovanému, t.j 18.123,88 €,

- žalovaný vrátil žalobcovi motorové vozidlo.

1.3. Následne však vyššie uvedené súdne rozhodnutia boli Najvyšším súdom Slovenskej republiky sp. zn. 6Mcd0/16/2011 zrušené a vrátené naspäť na prejedanie Okresnému súdu Prešov.

1.4. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 03.06.2015, č.k. 17C/134/2013 – 116 žalobu (teraz) žalovaného v celom rozsahu zamietol. Krajský súd Prešov rozsudkom zo dňa 06.06.2014, č.k. 17Co/314/2015 – 146 rozsudok Okresného súdu Prešov v celom rozsahu potvrdil.

1.5. Žalobca mal teda zato, že na základe rozsudku Krajského súdu Prešov, č.k. 17Co/314/2015 – 146 došlo k právoplatnému skončeniu predmetného súdneho sporu. Právoplatným skončením konania odpadol dôvod vyššie uvedeného plnenia a teda strany sú povinné vrátiť si poskytnuté plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil.

3. Okresný súd Prešov uznesením č.k.14C/236/2016 – 110 zo dňa 27.07.2017 konanie prerušil do právoplatného skončenia dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod

sp. zn. 6Cdo/45/2017. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Cdo/45/2017 zo dňa 30.08.2018 rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.06.2016 sp. zn. 17Co/314/2015 zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Krajský súd v Prešove opätovne rozhodol rozsudkom zo dňa 17.06.2019 sp. zn. 17Co/144/2018. Voči tomuto rozsudku Krajského súdu v Prešove bolo opätovne podané dovolanie a preto Okresný súd Prešov uznesením č.k. 14C/236/2016 – 133 zo dňa 08.01.2020 konanie prerušil do skončenia dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo/243/2019. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.06.2019 bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/31/2020 zo dňa 29.03.2022. Po tomto rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Okresný súd Prešov uznesením č.k. 14C/236/2016-141 zo dňa 20.06.2022 konanie prerušil do právoplatného skončenia súdneho konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17C/136/2013. Toto konanie bolo právoplatné skončené rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/45/2022 - 315 zo dňa 09.02.2023.

4. Výzvou zo dňa 13.04.2023 (č.l. 181) vyzval súd žalobcu, aby uviedol, či vzhľadom na závery rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/45/2022 – 315 zo dňa 09.02.2023 oznámil, či na podanej žalobe trvá.

5. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 24.04.2022 (č.l. 182 a nasl.) oznámil, že žalobu berie v celom rozsahu späť. Zároveň mal však zato, že procesne nezavinil zastavenie konania a zároveň požiadal, aby súd v súlade s § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. z dôvodov hodných osobitného zreteľa náhradu trov konania žalovanému nepriznal a to z dôvodu, že v čase podania žaloby skutkový a právny stav podanie takejto žaloby zo strany žalobcu odôvodňoval.

6. Výzvou zo dňa 02.05.2023 (č.l. 185) vyzval súd žalovaného prostredníctvom jeho právneho zástupcu, aby sa vyjadril k možnému uplatneniu ustanovení § 256 ods. 1 C.s.p. a § 257 C.s.p.

6.1. Na výzvu reagoval právny zástupca žalobcu podaním zo dňa 22.05.2023 (č.l. 186,187), v ktorom uviedol, že s návrhom na späťvzatie žaloby súhlasí. Nesúhlasí však s nepriznaním nároku na náhradu trov konania uplatnením § 257 C.s.p.

Žalovaný poukázal na to, že Krajský súd v Prešove a pred ním Okresný súd Prešov vo veci sp. zn. 17C/136/2013 nekonštatovali, žeby nárok terajšieho žalovaného nebol odôvodnený. Naopak uviedli, že žalobu je potrebné zamietnuť iba z dôvodu, že už došlo k vzájomnému splneniu reštitučnej povinnosti a zároveň uviedli, že nárok žalovaného v konaní 17C/136/2013 (ako žalobcu) bol plne dôvodný.

7. Podľa § 145 ods.1 C.s.p. - Ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

7.1. Vzhľadom na späťvzatie žaloby v celom rozsahu, súd konanie zastavil.

8. V prejednávanej veci je zrejmé, že v čase podania žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia bol právoplatný rozsudok OS Prešov č.k. 17C/134/2013 – 117 zo dňa 03.06.2015 v spojení s rozsudkom KS v Prešove č.k. 17Co/314/2015 – 146 zo dňa 16.06.2016, ktorým síce žaloba bola zamietnutá, ale primárne z dôvodu, že po v poradí prvom rozsudku 29C/156/08 – 331 zo dňa 25.06.2010 v spojení s rozsudkom KS v Prešove č.k. 1Co/121/2010 zo dňa 13.12.2010 došlo k vzájomnému plneniu medzi stranami sporu.

8.1. Následne konanie vo veci sp. zn. 17C/134/2013 pokračovalo po ďalšom dovolacom konaní a dospelo až k rozsudku KS v Prešove č.k. 17Co/45/2022 – 315 zo dňa 09.02.2023, ktorým sa konštatovalo, že hmotnoprávne bol nárok žalobcu (v tomto konaní žalovaného) dôvodný a zamietnutie žaloby má len procesný dôvod, ktorý reaguje už len na stav, ktorý medzičasom nastal a pre ktorý by bolo neprípustné opätovne už splnené povinnosti nariaďovať.

9. Relevantná judikatúra (v O.s.p. išlo vo vzťahu k trovám konania o § 146 a § 150 – pozn. súdu).

ÚS SR sp. zn. II. ÚS 18/2016 - Zrušenie právoplatného rozhodnutia deklaratórnej povahy nezakladá bez ďalšieho právo strany v konaní na vrátenie poskytnutého plnenia, pretože rozhodujúce je, či právny dôvod plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Zrušenie právoplatného rozsudku by založilo samo osebe právo na vydanie bezdôvodného obohatenia iba v prípade právoplatného rozsudku majúceho konštitutívne účinky.

NS SR sp. zn. 6Cdo/45/2017 - 14. Podľa dovolacieho súdu na uvedených záveroch nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že na základe skoršieho právoplatného a vykonateľného deklaratórneho rozsudku súdu, ktorý bol následne najvyšším súdom zrušený, došlo medzi stranami k vzájomnému plneniu. V tejto súvislosti treba uviesť, že ak je právoplatný a vykonateľný rozsudok následne zrušený, súd nemôže

pri novom prejednaní veci okrem iného opomenúť, že podľa tohto rozsudku bolo poskytnuté plnenie. Musí pritom vychádzať z ustanovenia § 217 ods. 1 veta prvá C. s. p., podľa ktorého pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia tak, ako to správne uvádza vo svojom rozsudku aj odvolací súd. Za podmienky, že súd dospeje (posudzujúc vec podľa hmotného práva) k záveru o opodstatnenosti uplatneného nároku, súd musí na plnenie, ktoré úspešnej strane priznáva, započítať plnenie poskytnuté podľa vykonateľného rozsudku, ktoré bolo následne zrušené. Ak bolo plnené v celom rozsahu, je to dôvod na zamietnutie žaloby, lebo v opačnom prípade by súd neprípustne založil exekučný titul na opätovné vymáhanie už raz splnenej povinnosti (porovnaj R 25/2018). V takomto prípade, i keď napokon žaloba bude zamietnutá, treba vychádzať z procesno-ekonomického záujmu úspešnej strany sporu, aby súd o jeho nároku v merite veci rozhodol, a aby sa tak ukázalo, či uplatnený nárok podľa hmotného práva naozaj obstoí alebo nie (táto skutočnosť je podstatná tiež pri rozhodovaní o náhrade trov konania). V opačnom prípade, t. j. ak súd posúdi uplatnený nárok podľa hmotného práva ako neopodstatnený, žalobu z tohto dôvodu zamietne. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené, odpadá právny dôvod plnenia a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením. Týmto rozhodnutím súd zároveň vyrieši medzi stranami spornú otázku, či tu bola povinnosť plniť podľa hmotného práva, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie súdu v prípadnom konaní o vydaní bezdôvodného obohatenia (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 85/2013).

NS SR sp. zn. 4Cdo/117/2019 - 23. Ak teda bude právoplatný rozsudok, na základe ktorého žalovaný (v pôvodnom konaní) už plnil zrušený, je nutné rozlíšiť, či z hľadiska hmotného práva bol žalobca veriteľom (t. j. či mu prislúchal materiálny nárok), alebo nebol. Ak totiž žalobca veriteľom bol, došlo v momente plnenia žalovaným dlžníkom k zániku záväzku (§ 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Zrušenie právoplatného rozsudku na tom nič nezmení, lebo tak ako nemá na hmotné právo vplyv nadobudnutie právoplatnosti rozsudku, nemá naň dopad ani to, že taký rozsudok bol zrušený. Preto je nesprávny názor, že zrušením právoplatného rozsudku vzniklo automaticky na strane žalobcu bezdôvodné obohatenie pre odpadnutie právneho dôvodu plnenia, alebo ujma na strane žalovaného pre uplatnenie náhrady škody. Rovnako tak zrušenie právoplatného rozsudku nemá za následok oživenie už raz zaniknutého záväzku formou jeho splnenia, lebo záväzok, ktorý zanikol, zanikol už raz navždy a nemôže už obživnúť (Knapp, V.: Splnenie záväzku, Akadémia 1955, str. 21). Pokiaľ žalovaný plnil, hoci nebol z hľadiska hmotného práva dlžníkom a žalobca veriteľom (hmotný nárok v skutočnosti neexistoval), bude sa môcť žalobca domáhať vydania bezdôvodného obohatenia či náhrady škody.

R 49/1993: Ak navrhovateľ vezme návrh späť a nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 druhej vety OSP, z procesného hľadiska zásadne platí, že zavinil zastavenie konania, a preto je povinný nahradiť odporcovi trov konania.

Z IV, s. 736: Z procesného hľadiska je navrhovateľovým zavinením na zastavení konania späťvzatie návrhu. Úvahy o tom, či si navrhovateľ bol alebo mohol byť vedomý bezdôvodnosti svojho návrhu na začatie konania, sú z hľadiska použitia citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku bezpredmetné. Rovnako tak nemôže obstať ani argumentácia o tom, že žalovaný mal uvažovať o tom, či právne zastúpenie advokátom je alebo nie je zbytočné so zreteľom na nádej navrhovateľa na úspech vo veci.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. septembra, sp. zn. 7 M Cdo 4/2010: Vnútorná pohnútkou žalobcu vedúca k späťvzatiu žaloby nezbavuje procesnej zodpovednosti žalobcu na zastavení konania. Pokiaľ dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách (na strane žalujúcej aj žalovanej) a definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 146 ods. 2 OSP. Nie je pritom vylúčené, aby súd súčasne došiel aj k záveru, že sú splnené predpoklady na aplikáciu ustanovenia § 150 OSP (nepriznanie náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa). O náhrade trov konania pri späťvzati žaloby (v sporovom konaní) súd preto vždy rozhoduje podľa ustanovenia § 146 ods. 2 OSP v spojení s § 150 OSP.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. mája 2014, sp. zn. 7 M Cdo 1/2014: Ustanovenie § 146 ods. 2 OSP vyjadruje výnimku zo zásady náhrady trov konania podľa pomeru úspechu vo veci vyjadrenej v § 142 OSP. Toto ustanovenie vyžaduje zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon má za následok zastavenie konania. Z previazanosti § 146 ods. 1 písm. c) OSP s § 146 ods. 2 OSP vyplýva, že ak súd zastavuje konanie v dôsledku späťvzatia, musí sa zaoberať pri rozhodovaní o náhrade trov konania otázkou, či niektorý z účastníkov zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Keďže nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku chovania odporcu (žalovaného) k požiadavkám navrhovateľa (žalobcu). Ide teda o to, či sa

navrhovateľ domohol k uplatnenému nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol navrhovateľ v meritórnom konaní úspešný alebo nie (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Sžo 225/2010).

10. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 256 ods.1 C.s.p. - Ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

10.1. Aj s prihliadnutím na vyššie citovanú judikatúru je teda zrejmé, že žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola podaná nedôvodne, keďže aj v čase jej podania právoplatný rozsudok konštatoval zamietnutie žaloby nie pre nedôvodnosť ale pre splnenie reštitučnej povinnosti strán sporu.

V prejednávanej veci tak z hľadiska procesného zastavenie konania späťvzatím žaloby (bez poskytnutia plnenia požadovaného od žalovaného) zavinil žalobca. Súd nezistil dôvody, pre ktoré by mal v prospech žalobcu toto jeho procesné zavinenie „nesankcionovať“ povinnosťou na náhradu trov konania aplikáciou § 257 C.s.p. a žalovanému preto priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.